

การรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวในวัยรุ่นนครปากเซ แขวงจำปาสัก สปป.ลาว
Self-efficacy in Controlling Aggressive Behaviors among Adolescents in Pakse,
Champasak, LAO PDR.

สกาอรัตน์ ทวีนุต

อภิญญา พงษ์จันทร์

ทัศนีย์ อุทัยศรี

มหาวิทยาลัยยูเอ็มออฟสิงคโปร์

Sakaorat Taweenut

Orapinya Pangjan

Tasane Uthaisri

Universal Ministries of The King's College, FL. The USA.

Email: sophahai123@gmail.com

วันที่รับบทความ: 21 กันยายน 2565; วันที่แก้ไขบทความ 22 ธันวาคม 2565; วันที่ตอบรับบทความ: 30 ธันวาคม 2565

Received: September 21, 2022; Revised: December 22, 2022; Accepted: December 30, 2022

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างคือ กลุ่มวัยรุ่นชายและหญิงที่มีอายุ 16-18 ปี ในเขตพื้นที่นครปากเซ แขวงจำปาสัก สปป.ลาว จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วยแบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าว วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพรรณนา ผลการวิเคราะห์พบว่าระดับการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยที่ระดับ 4.38 ส่วนข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นชาวนครปากเซ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว พบว่า การปรับตัวด้านจิตสังคม และการมองโลกทางบวก ทำให้เด็กวัยรุ่นมีการรับรู้สมรรถนะแห่งตน จึงสามารถ นำข้อมูลพื้นฐานไปใช้ในการวางแผนเพื่อพัฒนาการรับรู้ สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวของ วัยรุ่นที่เหมาะสมต่อไป และควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ เพื่อขยายผลของการอธิบายตัวแปรที่มีความ สัมพันธ์และทำนายปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นด้วย

คำสำคัญ: การรับรู้สมรรถนะแห่งตน, พฤติกรรมก้าวร้าว, วัยรุ่น

Abstract

This research was to study the perception of self-efficacy in controlling aggressive behavior among adolescents. The sample group was A group of 50 young men and women aged 16-18 years in Pakse, Champasak Province, Lao PDR. The instrument used consisted of a questionnaire on perceptions of self-efficacy in controlling aggressive behavior. Data were analyzed with descriptive statistics. The results of the analysis revealed that the level of perception of self-efficacy in controlling aggressive behavior overall was moderate. The mean level was 4.38. As for the recommendations on the perception of self-efficacy in controlling aggressive behavior among Pakse adolescents, Champasak Province, Lao People's Democratic Republic found that psychosocial adaptation and a positive view of the world This allows adolescents to be aware of their own competencies, so they can use the basic information in planning for the development of perceptions. self-efficacy in controlling the aggressive behavior of the next suitable teenager and other variables should be studied to expand the effect of describing variables that are correlate and predict factors influencing perception self-efficacy in controlling aggressive behavior among adolescents.

Keywords: Self-efficacy, Aggressive behavior, Adolescent

บทนำ

องค์การอนามัยโลก (World Health Organization, 1999) ให้คำจำกัดความของวัยรุ่นไว้ 3 ลักษณะ คือ เป็นช่วงอายุที่มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย โดยมีการเจริญเติบโตในด้านส่วนสูงน้ำหนัก รวมถึงเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงของอวัยวะเพศในลักษณะที่พร้อมจะมีเพศสัมพันธ์ได้ เป็นระยะที่มีพัฒนาการด้านจิตใจจากเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ (Maturity) มีความสามารถในการคิดที่เป็นนามธรรมมากขึ้น และเป็นระยะที่มีพัฒนาการทางด้านสังคม โดยมีการเปลี่ยนแปลงจากสภาพที่ต้องพึ่งพาผู้อื่นในครอบครัวไปสู่ภาวะที่ต้องรับผิดชอบและพึ่งตนเอง (Independence) ดังที่ สุชา จันทน์เอม (2542) ได้ให้ความหมายไว้ว่า เป็นวัยย่างเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ โดยถือเอาจากความพร้อมทางด้านร่างกายหรือภาวะสูงสุดขีดของร่างกายเป็นเครื่องตัดสิน เป็นระยะที่ร่างกายจะมีการเจริญเติบโตของระบบอวัยวะเพศ และสามารถทำงานได้เต็มที่ พร้อมทั้ง ศรีเรือน แก้วกังวาน (2551) กล่าวว่า วัยรุ่น หมายถึง วัยที่อยู่ในช่วงอายุ 15-18 ปีซึ่งถือว่าเป็นช่วงวัยรุ่นที่แท้จริง เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ เป็นช่วงเวลาที่เกิดการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์จิตใจ ค่านิยม อุดมคติ ฯลฯ เด็กกำลังเลียนแบบและทดลองบทบาทเพื่อที่จะเป็นผู้ใหญ่ในวัยต่าง ๆ ซึ่งเป็นรากฐานของความสนใจ ความมุ่งมั่นในชีวิต อาชีพ ลักษณะของเพื่อน คู่ครอง ฯลฯ (อึ้งโน ปริญา สิริอิตตะกุล และ นภัส ลิ้มอรุณ, 2564 : 35-43)

พฤติกรรมก้าวร้าว หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกทางวาจา หรือการกระทำ เช่น การตะโกนเสียงดัง การข่มขู่ การทำลายข้าวของ การทำร้ายตัวเอง เช่น หยิกข่วนตัวเอง เอาศีรษะโขก หากมีพฤติกรรมที่รุนแรงอาจก่อให้เกิดการทำร้ายตนเองหรือผู้อื่นได้ ความก้าวร้าว (Aggression) หมายถึง “พฤติกรรม” ที่มี “เจตนา” ในการทำร้ายหรือทำลายผู้อื่นด้วยวิธีการต่างๆ ที่ทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บทางร่างกายหรือทางจิตใจ ความก้าวร้าวโดยธรรมชาติของมนุษย์นั้นเกิดจากสัญชาตญาณและเกิดจากการเรียนรู้ทางสังคม โดยที่ สัญชาตญาณความก้าวร้าวเป็นส่วนหนึ่งของการอยู่รอด (ในการแย่งชิงทรัพยากร จับคู่ป้องกันอาณาเขต) - มีปัจจัยทางชีวภาพที่เป็นสาเหตุของพฤติกรรมก้าวร้าว เช่น ยีนส์ ฮอโมน โครงสร้างของสมอง การเรียนรู้ทางสังคม ได้แก่ สภาพแวดล้อม การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ และการเห็นตัวแบบในสื่อต่างๆ ซึ่งเป็นส่วนที่สร้างบรรทัดฐานให้กับบุคคล ทำให้เกิดความชินชาต่อความรุนแรง หรือเป็นส่วนเสริมแรงเมื่อเห็นว่าการก้าวร้าวสามารถนำมาซึ่งสิ่งที่ต้องการได้ ทั้งสองส่วนนี้ได้สร้างแนวโน้มความก้าวร้าวที่แตกต่างไปในแต่ละบุคคล (ทั้งรูปแบบ วิธีการ และระดับความรุนแรง) และบุคคลจะตอบสนองด้วยความก้าวร้าวเมื่อได้รับสิ่งเร้า หรือสถานการณ์ที่กระตุ้นให้เกิดความคับข้องใจ หรือขัดขวางการบรรลุเป้าหมายของบุคคล เนื่องจากความก้าวร้าวเป็นพฤติกรรมที่นักจิตวิทยาสนใจศึกษากันมาก จึงมีการศึกษาความก้าวร้าวในลักษณะต่างๆ มากมาย จึงเกิดการแบ่งประเภทของความก้าวร้าวได้หลายประเภท ดังเช่นหากแบ่งตามเจตนาในการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าว ได้แก่ 1. ความก้าวร้าวแบบที่เป็นการโต้ตอบ (reactive aggression) หมายถึง ความก้าวร้าวที่บุคคลแสดงออกเนื่องมาจากต้องการตอบโต้หรือแก้แค้น และ 2. ความก้าวร้าวแบบที่เป็นเครื่องมือไปสู่เป้าหมาย (instrumental aggression) หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความก้าวร้าว ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ได้สิ่งที่ตนต้องการ ปัญหาหนกอกเกี่ยวกับเรื่องวุ่นๆ ของ “วัยรุ่น” คงหนีไม่พ้นเรื่องเพศ การใช้สารเสพติด และความรุนแรงซึ่งปัญหาเหล่านี้ไม่ใช่เป็นเฉพาะกับวัยรุ่นไทยเท่านั้นแต่เป็นสถานการณ์ปัญหาที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่นทั่วโลก นายสรรพสิทธิ์ คุ้มประพันธ์ กรรมการสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติและผู้อำนวยการบริหารมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก ซึ่งได้รับทราบสถานการณ์ด้านเด็กวัยรุ่นทั่วโลก พบว่าสถานการณ์ที่กำลังเป็นปัญหาใหญ่สำหรับกลุ่มเด็กวัยรุ่น มีด้วยกัน 4 เรื่อง คือ เรื่องเพศ ความรุนแรง การใช้สารเสพติด และ ใช้จ่ายเงินเกินตัวหรือใช้ชีวิตโดยปราศจากทิศทาง ทั้งนี้ได้วิเคราะห์ถึงปัจจัยที่ก่อให้เกิดปัญหากับวัยรุ่นทั้ง 4 ประเด็น ไว้อย่างน่าสนใจซึ่งสามารถใช้เป็นแนวทางให้พ่อแม่ผู้ปกครองหรือผู้ใหญ่ที่อยู่แวดล้อมเด็ก นำไปปรับใช้ในการดูแลเด็กวัยรุ่นได้ ปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงในวัยรุ่นเป็นอีกประเด็นที่กำลังเกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน เป็นปัญหาที่กำลังได้รับความสนใจจากสังคม สาเหตุของพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นเกิดจากปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ของตัวบุคคลในลักษณะที่สัมพันธ์กัน ปัจจัยภายใน ได้แก่ ความคิด ความเชื่อ ความรู้สึก และลักษณะทางกายภาพ ซึ่งมีผลการศึกษาพบจากการเปลี่ยนแปลงจากปัจจัยภายใน โดยเฉพาะวัยรุ่นเพศชายมีฮอร์โมนเทสโทสเตอโรนสูงขึ้น ซึ่งอธิบายได้ว่ามีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าว (จิราภา เต็งไธรัตน์ และคณะ, 2554 ; สุพัฒนา เดชาตวงศ์ ณ อยุธยา, 2548) นอกจากนี้ปัจจัยภายในยังขึ้นอยู่กับความคิด และความเชื่อของวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวด้วย เมื่อวัยรุ่นมีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวและเชื่อว่าเป็นวิธีการที่สามารถโต้ตอบ

กับบุคคลอื่นให้ได้ในสิ่งที่ตนเองต้อง การก็จะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวออกมา โดยปัจจัยภายนอก ที่มีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวในวัยรุ่น เช่น ครอบครัว เทคโนโลยี สื่อ เป็นต้น (Bandura, A., 1977) การเมาสุรา หรือสารเสพติดอื่น เช่น แอมเฟตามีน โคเคน หรือสารระเหย ในขณะที่เสพสารเสพติด ผู้เสพอาจมีภาพหลอน หูแว่ว หรือความรู้สึกหุนหันพลันแล่น โดยที่ผู้เสพไม่สามารถควบคุมร่างกายและจิตใจให้เป็นปกติได้ เนื่องจากตกอยู่ในอิทธิพลของสารเสพติด ซึ่งบางครั้งอาจก่อให้เกิดความรุนแรงขึ้นได้ หรือการถอนสารเสพติด เช่น ในผู้ป่วยที่มีอาการถอนสารรุนแรง อาจมีภาวะสับสน (delirium) โดยมีหูแว่วภาพหลอน เห็นผีหรือคนอื่นจะมาทำร้าย อาจก่อให้เกิดพฤติกรรมรุนแรงขึ้นได้ ในสังคมปัจจุบันข่าวสารทางหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์หรือสื่อออนไลน์ต่างๆ มักมีข่าวเรื่องการถูกทำร้าย ความก้าวร้าวและพฤติกรรมรุนแรง ซึ่งเกิดผลกระทบกับสังคม ก่อให้เกิดความรู้สึกลัวและไม่นั่นคงปลอดภัยการเข้าใจสาเหตุและทราบถึงอาการที่ทำนายได้ว่าจะเกิดพฤติกรรมรุนแรง จะทำให้สามารถหลบเลี่ยงสถานการณ์และระมัดระวังตัวจากบุคคลที่อาจมีพฤติกรรมรุนแรงได้

อย่างไรก็ตาม พฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นเป็นไปตามพัฒนาการของวัย ซึ่งสามารถป้องกันและแก้ไขได้ หากผู้ใกล้ชิด เช่น พ่อ แม่ ผู้ปกครอง ครู หรือผู้ที่เกี่ยวข้องมีความรู้ ความเข้าใจ มีแนวทักษะในการสื่อสารที่มีต่อประสิทธิภาพกับวัยรุ่น จึงปฏิเสธไม่ได้ว่าสถาบันครอบครัวมีส่วนสำคัญในการที่จะช่วยให้วัยรุ่นสามารถก้าวผ่านช่วงวัยและสามารถปรับตัวเป็นผู้ใหญ่ที่ดีได้ รวมไปถึงการสื่อสารในครอบครัวด้วยสภาวะจิตแบบพ่อแม่ที่เอาใจใส่ ช่วยเหลือ ปกป้อง และแบบผู้ใหญ่ มีความสัมพันธ์ทางลบกับความก้าวร้าวของวัยรุ่นโดยรวม แสดงให้เห็นว่าหากวัยรุ่นได้รับการเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ช่วยเหลือ ปกป้องก็ย่อมส่งผลให้ความก้าวร้าวของวัยรุ่นลดลง และเมื่อพิจารณาสภาพสังคมไทยในปัจจุบันจะพบว่าการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วซึ่งส่งผลกระทบต่อรูปแบบการดำเนินชีวิตของคนในสังคมไทย เช่น การแข่งขันที่สูง ความกดดันและความคาดหวังจากผู้ปกครอง อาจทำให้เกิดความตึงเครียด และเกิดเป็นความคับข้องใจ จนส่งผลให้วัยรุ่นแสดงพฤติกรรมความก้าวร้าวออกมา (อึ้งใน ปริญา สิริอิตตะกุล และ นภัส ลิ้มอรุณ) 2564 : 35-43) เช่นเดียวกับกับที่นครปากเซเองเมื่อสังคมเริ่มมีการขยายตัวของชุมชนเมืองมากขึ้น การรวมตัวของกลุ่มวัยรุ่นในชุมชนเมืองก็เริ่มมากขึ้น เมื่อเกิดการรวมตัวของวัยรุ่นก็จะเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่างๆตามมา ดังนั้นหากเราสามารถรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นตามหลักวิชาการไว้ก่อนเป็นการดีที่จะใช้ในการป้องกันพฤติกรรมด้านลบที่จะเกิดขึ้นได้ ขณะเดียวกันก็จะสามารถส่งเสริมพฤติกรรมด้านบวกได้เช่นเดียวกัน

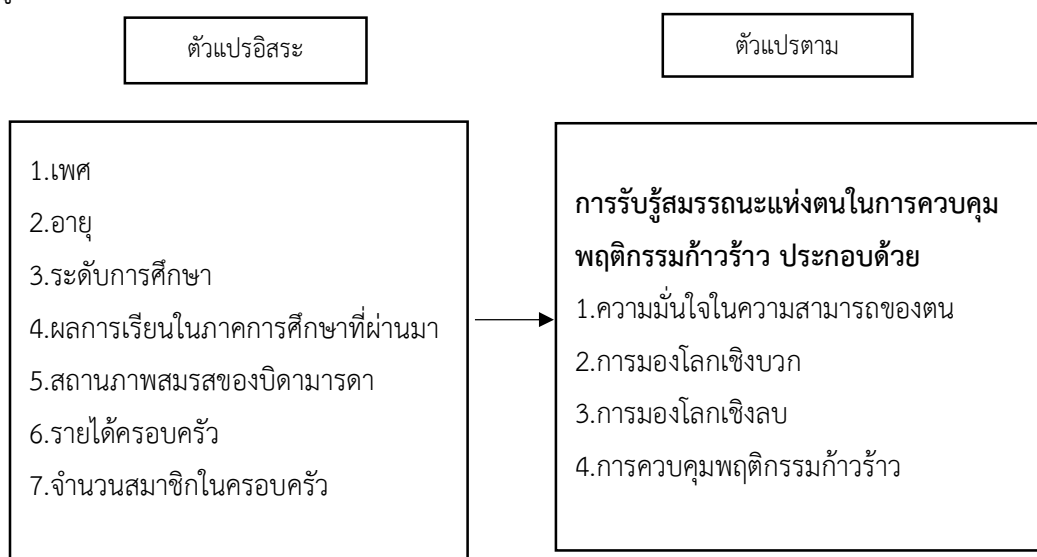
จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงสภาพการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นที่อยู่ชานนครปากเซ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว) เพื่อให้ผลการวิจัยที่ได้รับนี้เป็นจุดเริ่มต้นของการนำไปพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน (วัยรุ่น) ในนครปากเซ แขวงจำปาสักหรือในพื้นที่อื่นๆในประเทศต่อไปได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นชนครปากเซ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
2. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นชนครปากเซ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดดังแผนภาพต่อไปนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงพรรณนา (Descriptive research)

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ กลุ่มวัยรุ่นชายและหญิงที่มีอายุ 16-18 ปี ในเขตพื้นที่นครปากเซ แขวงจำปาสัก สปป. ลาว ขนาดของกลุ่มตัวอย่างได้มาจากการ คำนวณจากสูตรของ Thorndike (Thorndike, R. M. (1978). ได้จำนวน 80 คนสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Acidental random sampling) (อ้างใน นงลักษณ์ วิชัยรัมย์และคณะ, 2559 : 68)

2. เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย

1) แบบสอบถามส่วนบุคคล (personal profile) ประกอบด้วย ข้อมูลเกี่ยวกับเพศ อายุ ระดับการศึกษา ผลการเรียนในภาคการศึกษาที่ผ่านมา สถานภาพสมรสของบิดามารดา รายได้ครอบครัว จำนวนสมาชิกใน ครอบครัว

2) แบบสอบถามประเด็นวัดระดับการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นชวชนครปากเซ มีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยแบ่งระดับของการวัดออกเป็น 5 ระดับ

คะแนน 5 = มีความคิดเห็นต่อการรับรู้สมรรถนะแห่งตน	อยู่ในระดับพอใจมากที่สุด
คะแนน 4 = มีความคิดเห็นต่อการรับรู้สมรรถนะแห่งตน	อยู่ในระดับพอใจมาก
คะแนน 3 = มีความคิดเห็นต่อการรับรู้สมรรถนะแห่งตน	อยู่ในระดับพอใจปานกลาง
คะแนน 2 = มีความคิดเห็นต่อการรับรู้สมรรถนะแห่งตน	อยู่ในระดับพอใจน้อย
คะแนน 1 = มีความคิดเห็นต่อการรับรู้สมรรถนะแห่งตน	อยู่ในระดับพอใจน้อยที่สุด

3) เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นชวชนครปากเซ ลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด (Open-ended)

3. การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

3.1 โครงร่างวิจัยผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยสถาบันธัญญา รักษากรมการแพทย์

3.2 ทำหนังสือชี้แจง (เอกสารแนะนำอาสาสมัคร) ให้กลุ่มตัวอย่างทราบถึงวัตถุประสงค์วิธีการดำเนินการวิจัยและการพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่างว่ามีสิทธิที่จะตอบรับหรือปฏิเสธในการเข้าร่วมวิจัยในครั้งนี้ คำตอบที่ได้จากแบบสอบถามทั้งหมดจะไม่มีการเปิดเผยให้เกิดผลกระทบต่อกลุ่มตัวอย่าง และการนำเสนอข้อมูลจะเสนอในภาพรวมเพื่อใช้ประโยชน์สำหรับการศึกษาเท่านั้น

3.3 กรณีที่ผู้ป่วยอายุ 18 ปีลงมา จะต้องขออนุญาตผู้ปกครองก่อนโดยมีหนังสือยินยอมอาสาสมัครให้ผู้ปกครองเซ็นอนุญาตให้ตอบแบบสอบถามก่อน จึงขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยขออนุญาตเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นผู้วิจัยแนะนำตัวเองกับกลุ่มตัวอย่าง ชี้แจงวัตถุประสงค์ รายละเอียดของการวิจัยการพิทักษ์สิทธิ ผู้วิจัยพบกลุ่มตัวอย่างตามวันนัด หมาย อธิบายขั้นตอนการตอบแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยจนครบและตรวจสอบความสมบูรณ์ด้วยตนเองแล้วจึงนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูล สำเร็จรูปทางสถิติมีดังนี้

1. วิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ที่ตอบแบบสอบถาม โดยใช้สถิติพื้นฐานหาค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) แล้วอธิบายแบบความเรียง

2. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม เกี่ยวกับระดับการรับรู้สมรรถนะแห่งตน โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ การหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) แล้วเสนอในรูปตารางแล้วอธิบายแบบความเรียง

6. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ มีสถิติที่ใช้ในการทำวิจัย 3 ประเภท ได้แก่

6.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage)

6.2 ข้อมูลระดับความพึงพอใจ ด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อวิเคราะห์ตัวแปร

6.3 ข้อมูลที่เป็นข้อเสนอแนะ ด้วยสถิติวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (Content Analysis) โดยการจำแนกข้อมูลออกเป็นหมวดหมู่ในแต่ละด้าน ตามวัตถุประสงค์ กรอบแนวคิดและนิยามศัพท์เฉพาะแจกแจงความถี่ แล้วนำเสนอในรูปแบบการพรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Description)

7. การตรวจแบบวัดและการให้คะแนน

1.แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลสมบัติของผู้ตอบแบบสอบถามด้าน ประกอบด้วย ข้อมูลเพศ, อายุ, ระดับการศึกษา, ผลการเรียนในภาคการศึกษาที่ผ่านมา, สถานภาพสมรสของบิดามารดา, รายได้ครอบครัว และจำนวนสมาชิกใน ครอบครัว ได้กำหนดเป็นค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

2. แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้สมรรถนะแห่งตน ได้กำหนดเกณฑ์ระดับการรับรู้ (บุญชม ศรีสะอาด , 2548 : 99) ดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00	หมายถึง	มีการรับรู้ระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51 – 5.00	หมายถึง	มีการรับรู้ระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50	หมายถึง	มีการรับรู้ระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50	หมายถึง	มีการรับรู้ระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50	หมายถึง	มีการรับรู้ระดับน้อยที่สุด

ผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการวิจัย พบว่าเป็นดังต่อไปนี้

1. คะแนนการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวโดยรวมและรายด้าน ดังที่แสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าว (n = 50)

ระดับการรับรู้สมรรถนะแห่งตน ในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าว	ค่าเฉลี่ย	SD	แปลผล	อันดับ
ความมั่นใจในความสามารถของตน	4.39	1.24	ปานกลาง	2
การมองโลกเชิงบวก	4.54	0.59	มากที่สุด	1
การมองโลกเชิงลบ	4.29	0.20	ปานกลาง	4
การควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าว	4.36	1.02	ปานกลาง	3
ผลรวมทุกด้าน	4.38	-	ปานกลาง	-

จากตารางที่ 1 พบว่า ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยที่ระดับ 4.38

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด 1 ด้าน และอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 3 ด้าน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ อันดับแรก คือด้าน การมองโลกเชิงบวก มีค่าเฉลี่ยที่ระดับ 4.54 รองลงมา คือด้านความมั่นใจในความสามารถของตน มีค่าเฉลี่ยที่ระดับ 4.39 ต่อมาคือ ด้านการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าว มีค่าเฉลี่ยที่ระดับ 4.36 สุดท้ายคือ ด้านการมองโลกเชิงลบ มีค่าเฉลี่ยที่ระดับ 4.29 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นชนวนครปากเซ แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว พบว่า การปรับตัวด้านจิตสังคม และการมองโลกทางบวก ทำให้เด็กวัยรุ่นมีการรับรู้สมรรถนะแห่งตน จึงสามารถ นำข้อมูลพื้นฐานไปใช้ในการวางแผนเพื่อพัฒนาการรับรู้ สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวของ วัยรุ่นที่เหมาะสมต่อไป และควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ เพื่อขยายผลของการอธิบายตัวแปรที่มีความสัมพันธ์และทำนายปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นด้วย

อภิปรายผล

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยที่ระดับ 4.38 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด 1 ด้าน และอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 3 ด้าน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ อันดับแรก คือด้าน การมองโลกเชิงบวก มีค่าเฉลี่ยที่ระดับ 4.54 รองลงมา คือด้านความมั่นใจในความสามารถของตน มีค่าเฉลี่ยที่ระดับ 4.39 ต่อมาคือ ด้านการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าว มีค่าเฉลี่ยที่ระดับ 4.36 สุดท้ายคือ ด้านการมองโลกเชิงลบ มีค่าเฉลี่ยที่ระดับ 4.29 ตามลำดับ อธิบายได้ว่า วัยรุ่นกลุ่มนี้ส่วนใหญ่มาจาก

ครอบครัวที่อบอุ่นอาศัยอยู่กับพ่อแม่ ซึ่งได้รับการอบรมสั่งสอนในครอบครัวตามบริบทของสังคมวัฒนธรรมของชาติเป็นอย่างดี ผู้ใหญ่จะสอนให้เด็กมีพฤติกรรมอ่อนน้อม โอบอ้อมอารี มีสัมมาคารวะต่อผู้อื่นมีความกตัญญูต่อบุพการี และการมีค่านิยมการแสดงออกของพฤติกรรมก้าวร้าวเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปริญญา สิริอิตตะกุล และ นภส ลิ้มอรุณ. (2564: 35-43) ที่ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมก้าวร้าวในวัยรุ่นตอนปลาย:การประยุกต์ใช้แบบจำลองสมการโครงสร้าง ซึ่งเมื่อพิจารณาตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความก้าวร้าวของวัยรุ่นตอนปลาย พบว่า ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูด้านลบมีอิทธิพลทางตรงต่อความก้าวร้าวมากที่สุด โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.736 แสดงว่าหากวัยรุ่นตอนปลายได้รับการอบรมเลี้ยงดูด้านลบ ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย การอบรมเลี้ยงดูแบบเผด็จการ และการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันจะส่งผลให้วัยรุ่นตอนปลายมีพฤติกรรมก้าวร้าวเพิ่มมากขึ้นและตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูด้านลบมีอิทธิพลทางตรงต่อการสนับสนุนทางสังคมโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ -0.569 แสดงว่าหากวัยรุ่นตอนปลายได้รับการอบรมเลี้ยงดูด้านลบ ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย การอบรมเลี้ยงดูแบบเผด็จการ และการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันจะส่งผลให้ได้รับการสนับสนุนทางสังคมน้อยลง

ข้อเสนอแนะ

1.ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 จากผลการวิจัยพบว่าการปรับตัวด้านจิตสังคมและการมองโลกทางบวกทำให้เด็กวัยรุ่นมีการรับรู้สมรรถนะแห่งตน จึงสามารถ นำข้อมูลพื้นฐานไปใช้ในการวางแผนเพื่อพัฒนาการรับรู้ สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวของ วัยรุ่นที่เหมาะสมต่อไป

1.2 ด้านการวิจัย จากผลการวิจัยควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ เพื่อขยายผลของการอธิบายตัวแปรที่มีความ สัมพันธ์และทำนายปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น

2.ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวด้านจิตสังคมและการมองโลกทางบวกกับการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวในวัยรุ่น ในเขตพื้นที่อื่นๆ และวัยรุ่นกลุ่มอื่นๆ เพื่อที่จะได้ข้อมูล มาพัฒนาวัยรุ่นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2.2 ควรมีการศึกษารูปแบบกรรมการส่งเสริมการปรับตัวด้านจิตสังคมและการมองโลกทางบวกให้แก่ วัยรุ่น โดยมุ่งเน้นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดความสามารถในด้าน

เอกสารอ้างอิง

- กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (ออนไลน์). รายงานสถิติคดีประจำปี พ.ศ. 2557. สืบค้นเมื่อ 12 กรกฎาคม 2558. จาก: <http://www.djop.moj.go.th/images/djopimage/yaer2557.pdf>
- กรมสุขภาพจิต. (2555). รายงานงานประจำปีกรมสุขภาพจิต 2012. กรุงเทพมหานคร : บางกอกบล็อก.
- จิราภา เต็งไธรัตน์ และคณะ. (2554). จิตวิทยาทั่วไป. ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 7. ธรรมศาสตร์ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นงลักษณ์ วิชัยรัมย์และคณะ. (2559). ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวด้านจิตสังคมและการมองโลกทางบวก กับการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวในวัยรุ่น. วารสารพยาบาลกระทรวงสาธารณสุข. 26(2), 65-75.
- บุญชม ศรีสะอาดและคณะ. (2548). หลักการวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: ศักดาพรการพิมพ์.
- ปริญญญา สิริอิตตะกุล และ นภัส ลิ้มอรุณ. (2564). พฤติกรรมก้าวร้าวในวัยรุ่นตอนปลาย:การประยุกต์ใช้แบบจำลองสมการโครงสร้าง. วารสารสหวิทยาการวิจัย : ฉบับบัณฑิตศึกษา (e-ISSN: 2730-3616) [35] 10(2), 35-43.
- พิทักษ์พล บุญมาลิก และคณะ. (2555). การพัฒนาและศึกษาความเที่ยงตรงของเครื่องมือประเมินเพื่อใช้ในการป้องกันและแก้ไขความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา. วารสารสมาคมจิตเวชแห่งประเทศไทย. 57(1), 1-18.
- รัตนา ตาบัง. (2550). ผลของโปรแกรมการกำกับตนเองต่อการรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศรีเรือน แก้วกังวาน. (2551). ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 15. กรุงเทพมหานคร : หมอชาวบ้าน.
- สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.(ออนไลน์). รายงานการสำรวจของสถาบันประชากรและสังคมปี พ.ศ. 2557. สืบค้นเมื่อ 12 ธันวาคม 2557 จาก: <http://www.ipsr.mahidol.ac.th/ipsr/AnnualConference/ConferenceX/Download.htm>.
- สิริพัช ชำนาญ. (2552). อัตมโนทัศน์การสนับสนุนทางสังคมและพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุชา จันทรเฒ และสุรางค์ จันทรเฒ. (2529). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร: แพร์พิตยา.
- สุพัฒนา เดชาดิวงศ์ ณ อยุธยา. (2548). คู่มือบทความเพื่อสุขภาพจิต. กรุงเทพมหานคร : อักษรบัณฑิต.
- อวิรุทธ์ ผลทรัพย์. (2551). ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความคิดเชิงบวกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรี เขต 1. ปริญญานิพนธ์, กศ.ม.(การวิจัยและสถิติทางการศึกษา), กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรจน์.
- Arnett, JJ. (2010). Adolescence and emerging adulthood : A cultural approach . (4thed). Boston: PrenticeHall.

- Bandura, A. (1977). **Self-efficacy: Toward a unifying theory of behavioral change.** Psychological Review 1977, 84: 191-215.
- _____. (1986). **Social foundations of thought and action.** Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall 3.
- _____. (2004). **A. Swimming against the mainstream: The early years from chilly tributary to trans formative mainstream.** Behavior Research and Therapy ; 2004 ; 42 : 618-630.
- Carver, C.S., M.F.Scheier, and J.K. Weintraub. (1989). **Assessing coping strategies: A theoretically based approach.** Journal of Personality and Social Psychology, 56 (1): 267-283.
- Demiray, B., & Freund, A. M. (2017). **The psychological distance of memories: Examining causal relations with mood and self-esteem in young, middle-aged and older adults.** Consciousness and Cognition, 49, 117-131
- Koizumi, M. (1985). **Citrus canker: the world situation.** In : L.W. Timmer. (eds.). Citrus canker : An international perspective. University of Florida, Lake Alfred.
- Roy, C., Heather, AA. (1999). **The royadaptatoin model.** Stamford: Appletion & Lange.
- Thorndike, R. M. (1978). **Correlation Procedures for Research.** New York: Gardner Press.